

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie **K. Z.** przeciw Sądowi Najwyższemu
o nakazanie dopuszczenia do wykonywania czynności orzeczniczych
po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2019 r. na posiedzeniu niejawnym
wniosku pozwanego o wyłączenie sędziów:

- 1) SSN M. B.
- 2) SSN J. M.
- 3) SSN P. N.
- 4) SSN T. P.
- 5) SSN A. R.
- 6) SSN A. T.
- 7) SSN R. W.
- 8) SSN J. W.
- 9) SSN K. W.
- 10) SSN P. Z.

postanawia:

wniosek o wyłączenie wyżej wymienionych sędziów oddalić

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2018 r. pozwany złożył wraz z zażaleniem wniosek o wyłączenie wszystkich wyżej wymienionych sędziów Izby Dyscyplinarnej powołując się na wątpliwości co do niezależności Izby Dyscyplinarnej (szczegółowe uzasadnienie na kartach 4-6 zażalenia).

Uzasadnienie pozwanego podważa podstawy ustrojowe Rzeczypospolitej Polskiej oraz obowiązujące ustawy.

Nie wskazuje natomiast przyczyn wymienionych w art. 49 kpc. Za takie przyczyny nie sposób bowiem uznać wątpliwości pozwanego co do konieczności stosowania prawa przez zarówno strony postępowania (w tym pozwanego) jak i przez sąd orzekający.

Wszystkie ustawy korzystają z domniemania ich konstytucyjności czego pozwany nie zauważa.

Dodatkowo należy wskazać, że wniosek o wyłączenie sędziów został złożony po upływie terminu do złożenia zażalenia. W części złożonego zażalenia wniosek dotyczy orzeczenia, od którego w chwili składania wniosku o wyłączenie, środek odwoławczy nie przysługiwał.

Nie sposób przyjąć, aby w stosunku do postępowania zażaleniowego toczyła się nadal sprawa w rozumieniu art. 50 § 1 kpc.

Upływ terminu do złożenia zażalenia skutkuje bowiem jego odrzuceniem. Co do wyłączenia wyżej wymienionych sędziów Izby Dyscyplinarnej w sprawie, w zakresie zasadniczej części merytorycznej pozwu, wskazać jeszcze należy, iż akurat w tej sprawie pozycja Izby Dyscyplinarnej została ukształtowana przez ustawodawcę w sposób specyficzny, w zasadzie jako jej właściwość wyłączna. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że w sprawie sporu sędziego z Sądem Najwyższym, tylko Izba Dyscyplinarna korzysta w pewnym zakresie z niezawisłości i niezależności od Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Ta niezależność ma wymiar zarówno administracyjny, jak i budżetowy. Taki był powód wskazania właśnie tej Izby jako wyłącznie właściwej do rozpoznawania tego rodzaju sporów. Tymczasem, strona postępowania ingeruje swoim wnioskiem o wyłączenie wszystkich wyżej wymienionych sędziów Izby w niezależność i niezawisłość rozstrzygania, próbując doprowadzić do wydania w tej sprawie orzeczenia przez sędziów podległych bezpośrednio administracyjnie Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, pomimo wyraźnych zapisów ustawowych regulujących tę kwestię. Co więcej, w odniesieniu do wniosku o wyłączenie sędziów, nie można zastosować art. 52 § 1 kpc z dwóch powodów:

- 1) brak jest sądu przełożonego nad Sądem Najwyższym;

- 2) osobą decydującą o przekazaniu sprawy wyłączenia sędziów byłby piastun organu pozwanego czyli Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że ta druga sytuacja jest całkowicie niedopuszczalna i sprzeczna z przepisami Konstytucji, na które powołuje się pozwany.

Skład sądu został wyznaczony przez sędziego przewodniczącego na podstawie art. 79 pkt. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym.

Dodatkowo wskazać należy, że subsydiarnie w odniesieniu do posiedzeń sądu, taki sam skład jest przewidziany w art. 77 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym.